

REGULAMENTE

REGULAMENTUL DELEGAT (UE) NR. 499/2014 AL COMISIEI

din 11 martie 2014

de completare a Regulamentelor (UE) nr. 1308/2013 și (UE) nr. 1306/2013 ale Parlamentului European și ale Consiliului prin modificarea Regulamentului de punere în aplicare (UE) nr. 543/2011 al Comisiei în ceea ce privește sectorul fructelor și legumelor și sectorul fructelor și legumelor prelucrate

COMISIA EUROPEANĂ,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene,

având în vedere Regulamentul (UE) nr. 1308/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 decembrie 2013 de instituire a unei organizări comune a piețelor produselor agricole și de abrogare a Regulamentelor (CEE) nr. 922/72, (CEE) nr. 234/79, (CE) nr. 1037/01 și (CE) nr. 1234/07 ale Consiliului ⁽¹⁾, în special articolul 37 litera (c) punctul (iv) și litera (d) punctul (xiii), articolul 173 alineatul (1) literele (b), (c) și (f), articolul 181 alineatul (2) și articolul 231 alineatul (1),

având în vedere Regulamentul (UE) nr. 1306/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 decembrie 2013 privind finanțarea, gestionarea și monitorizarea politicii agricole comune și de abrogare a Regulamentelor (CEE) nr. 352/78, (CE) nr. 165/94, (CE) nr. 2799/98, (CE) nr. 814/00, (CE) nr. 1290/05 și (CE) nr. 485/2008 ale Consiliului ⁽²⁾, în special articolul 64 alineatul (6),

întrucât:

- (1) Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 543/2011 al Comisiei ⁽³⁾ a fost adoptat pe baza Regulamentului (CE) nr. 1234/2007 al Consiliului ⁽⁴⁾, care a fost abrogat și înlocuit prin Regulamentul (UE) nr. 1308/2013.
- (2) Regulamentul (UE) nr. 1308/2013 include câteva dispoziții noi în ceea ce privește sectorul fructelor și legumelor și sectorul fructelor și legumelor prelucrate. Aceste dispoziții trebuie completate în ceea ce privește contribuția financiară a membrilor organizației de producători din sectorul fructelor și legumelor („organizația de producători”), comercializarea întregii producții prin intermediul organizației de producători, externalizarea activităților, responsabilitatea democratică, stabilirea de plafoane pentru cheltuieli aferente gestionării și prevenirii crizelor, condițiile pentru replantarea livezilor ca măsură de prevenire și gestionare a crizelor, anumite elemente procedurale în cazul nerespectării criteriilor de recunoaștere și aplicarea sistemului prețului de intrare, precum și a unor condiții pentru constituirea garanției.
- (3) Articolul 160 din Regulamentul (UE) nr. 1308/2013 prevede obligația ca în statutul unei organizații de producători să se solicite ca membrii producători ai acesteia să comercializeze întreaga producție prin intermediul organizației. Pentru a permite o mai mare flexibilitate în sectorul fructelor și legumelor, este oportun să li se permită producătorilor, în anumite condiții, să își comercializeze producția în afara organizației de producători.
- (4) În conformitate cu articolul 26 din Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 543/2011, activitatea principală a unei organizații de producători trebuie să fie legată de concentrarea ofertei și de introducerea pe piață a produselor membrilor săi pentru care este recunoscută. Este necesar să se clarifice modul în care se desfășoară această activitate, în special în cazul externalizării. În plus, pentru a permite statelor membre să efectueze controalele necesare, organizația de producători trebuie să păstreze o evidență pe baza căreia statul membru să poată verifica dacă organizația de producători și-a îndeplinit sarcinile.

⁽¹⁾ JO L 347, 20.12.2013, p. 671.

⁽²⁾ JO L 347, 20.12.2013, p. 549.

⁽³⁾ Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 543/2011 al Comisiei din 7 iunie 2011 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului (CE) nr. 1234/2007 al Consiliului în ceea ce privește sectorul fructelor și legumelor și sectorul fructelor și legumelor prelucrate (JO L 157, 15.6.2011, p. 1).

⁽⁴⁾ Regulamentul (CE) nr. 1234/2007 al Consiliului din 22 octombrie 2007 de instituire a unei organizări comune a piețelor agricole și privind dispoziții specifice referitoare la anumite produse agricole („Regulamentul unic OCP”) (JO L 299, 16.11.2007, p. 1).

- (5) Articolul 27 din Regulamentul (UE) nr. 543/2011 prevede că organizațiile de producători trebuie să fie în continuare responsabile pentru activitățile externalizate. Este necesar să se precizeze într-un mod mai detaliat modalitățile prin care se garantează că activitățile externalizate rămân sub controlul organizației de producători care le-a externalizat.
- (6) Articolul 31 din Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 543/2011 prevede că statele membre trebuie să ia toate măsurile pe care le consideră necesare pentru a evita orice abuz de putere sau de influență din partea unuia sau mai multor membri ai unei organizații de producători. Organizațiile de producători ar trebui să furnizeze statelor membre dovezi cu privire la responsabilitatea lor democratică față de membrii producători. În acest scop, procentul maxim al drepturilor de vot și al acțiunilor pe care o persoană fizică sau juridică le poate deține într-o organizație de producători ar trebui să fie limitat.
- (7) Articolul 153 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul (UE) nr. 1308/2013 prevede obligația ca în statutul unei organizații de producători să se impună membrilor săi o contribuție financiară necesară pentru finanțarea acesteia. Pentru a garanta că membrii organizației de producători plătesc contribuțiile financiare necesare pentru crearea și refinanțarea fondului operațional prevăzut la articolul 32 din regulamentul menționat anterior, este necesar să se prevadă includerea unei astfel de obligații în statutul organizației de producători.
- (8) Pentru a evita situațiile în care măsurile de prevenire și gestionare a crizelor dau naștere unei repartii inegale a finanțării în cadrul unei asociații de organizații de producători, la nivelul fiecărei organizații de producători membre trebuie calculate plafoane pentru cheltuielile aferente gestionării și prevenirii crizelor în cadrul programelor operaționale ale asociațiilor de organizații de producători. În plus, ar trebui să se stabilească totodată condiții pentru replantarea livezilor ca măsură de prevenire și gestionare a crizelor. Pentru a evita finanțarea inegală a programelor operaționale, ar trebui fixat un procentaj maxim al cheltuielilor care pot fi dedicate replantării livezilor.
- (9) Articolul 114 din Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 543/2011 stabilește sancțiunile care trebuie aplicate în cazul nerespectării criteriilor de recunoaștere. În conformitate cu articolul 154 alineatul (4) din Regulamentul (UE) nr. 1308/2013, statele membre trebuie să efectueze verificări la intervale regulate pentru a stabili dacă organizațiile de producători respectă criteriile de recunoaștere, să aplice sancțiuni acestor organizații în cazul nerespectării sau al constatării unor nereguli și să decidă, acolo unde este cazul, retragerea recunoașterii. Un sistem care să facă distincția între cazurile grave și situațiile minore de nerespectare a criteriilor de recunoaștere ar fi mai eficient și ar permite evitarea interpretărilor divergente de către statele membre. Prin urmare, este necesar să se stabilească o procedură simplificată și un sistem de sancțiuni progresive în conformitate cu articolul 64 din Regulamentul (UE) nr. 1306/2013, pentru a se evita ca organizațiile de producători care nu mai îndeplinesc criteriile de recunoaștere să beneficieze în mod nejustificat de finanțare din partea Uniunii.
- (10) Articolul 181 din Regulamentul (UE) nr. 1308/2013 prevede aplicarea Codului vamal pentru vămuirea mărfurilor care intră sub incidența sistemului prețului de intrare. Deoarece mărfurile respective sunt perisabile, iar valoarea lor la momentul vămuirii nu este întotdeauna stabilă, este necesar să se permită Comisiei să adopte norme pentru a verifica veridicitatea prețului de intrare declarat al unui transport în raport cu valoarea forfetară la import, în vederea accelerării procedurilor de vămuire. Pe de altă parte, experiența dobândită în aplicarea sistemului prețului de intrare a arătat că este adecvat să se solicite constituirea unei garanții în cazul în care valoarea în vamă determinată în conformitate cu valoarea de tranzacție menționată la articolul 29 din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului ⁽¹⁾ nu depășește cu mai mult de 8 % valoarea forfetară la import calculată de Comisie.
- (11) Prin urmare, Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 543/2011 ar trebui modificat în consecință.
- (12) Pentru a se asigura o tranziție fără probleme a programelor operaționale aprobate în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1234/2007 la noile norme adoptate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1308/2013, ar trebui să se prevadă dispoziții tranzitorii.
- (13) Dispozițiile privind prevenirea și gestionarea situațiilor de criză ar trebui să se aplice de la 1 ianuarie 2014, adică începând cu data de la care se aplică noile dispoziții conexe din Regulamentul (UE) nr. 1308/2013. Pentru a permite organizațiilor de producători să se adapteze la noile norme privind cerințele referitoare la activitățile de externalizare și la răspunderea democratică, dispozițiile relevante ar trebui să se aplice doar de la 1 ianuarie 2015. Articolul 181 din Regulamentul (UE) nr. 1308/2013 se aplică de la 1 octombrie 2014 și, prin urmare, noile dispoziții corespunzătoare ale prezentului regulament privind verificarea veridicității prețului de intrare declarat al unui transport și condițiile de constituire a unei garanții ar trebui să se aplice de la aceeași dată,

⁽¹⁾ Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar (JO L 302, 19.10.1992, p. 1).

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 543/2011 se modifică după cum urmează:

1. La articolul 26 alineatul (1), se adaugă un al doilea și un al treilea paragraf, cu următorul text:

„Introducerea pe piață se efectuează de către organizația de producători sau sub controlul organizației de producători în cazul externalizării, după cum prevede articolul 27. Aceasta include decizia privind produsul pus în vânzare, alegerea canalului de distribuție și, în cazul în care vânzarea nu se realizează prin licitație, negocierea cantității și a prețului.

Organizațiile de producători păstrează evidențele, inclusiv documentele contabile, timp de cel puțin 5 ani, pentru a demonstra că organizația de producători a concentrat oferta și a introdus pe piață produsele membrilor pentru care era recunoscută.”

2. Se introduce următorul articol 26a:

„Articolul 26a

Comercializarea producției în afara organizației de producători

Atunci când organizația de producători autorizează o astfel de acțiune și când această acțiune se desfășoară în conformitate cu termenii și condițiile stabilite de organizația de producători, membrii producători:

1. nu pot vinde direct de pe exploatarea lor sau din afara exploatarea lor, consumatorilor, pentru nevoi personale, mai mult de un procent fix din producția sau produsele lor, respectivul procent fiind stabilit de către statele membre la cel puțin 10 %;
2. pot comercializa ei înșiși sau prin intermediul altei organizații de producători desemnate de propria organizație cantități de produse care reprezintă cantități marginale în raport cu volumul de producție comercializabil de către organizația lor;
3. pot comercializa ei înșiși sau prin intermediul altei organizații de producători desemnate de propria organizație produse care, din cauza caracteristicilor lor, nu fac în mod obișnuit obiectul activităților comerciale ale organizației de producători respective.”

3. Articolul 27 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 27

Externalizarea

(1) Activitățile a căror externalizare poate fi permisă de către un stat membru în conformitate cu articolul 155 din Regulamentul (UE) nr. 1308/2013 al Parlamentului European și al Consiliului (*) se referă la obiectivele organizațiilor de producători, astfel cum sunt definite la articolul 152 alineatul (1) litera (c) din respectivul regulament și pot include, printre altele, colectarea, depozitarea, ambalarea și comercializarea produselor membrilor organizației de producători.

(2) O organizație de producători care externalizează o activitate intră într-un acord comercial prin intermediul unui contract scris cu o altă entitate, inclusiv cu unul sau mai mulți dintre membrii săi sau cu o filială, în vederea desfășurării activității respective. Organizației de producători îi revine în continuare responsabilitatea de a asigura desfășurarea activității externalizate, precum și controlul gestionării globale și monitorizarea acordului comercial privind exercitarea activității respective.

(3) Controlul gestionării globale și monitorizarea menționate la alineatul (2) trebuie să fie eficace și să impună obligația ca contractul de externalizare:

- (a) să permită organizației de producători emiterea de instrucțiuni obligatorii și să includă dispoziții care să permită organizației de producători rezilierea contractului în cazul în care prestatorul de servicii nu respectă termenii și condițiile din contractul de externalizare;
- (b) să stabilească în detaliu termenii și condițiile, inclusiv obligațiile în materie de raportare și termenele-limită, de natură să permită organizației de producători să evalueze și să exercite un control real asupra activităților externalizate.

Contractele de externalizare, precum și rapoartele menționate la litera (b), sunt păstrate de organizația de producători pentru o perioadă de cel puțin 5 de ani, pentru controalele *ex post*, și trebuie să fie accesibile tuturor membrilor, la cerere.

(*) Regulamentul (UE) nr. 1308/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 decembrie 2013 de instituire a unei organizări comune a piețelor produselor agricole și de abrogare a Regulamentelor (CEE) nr. 922/72, (CEE) nr. 234/79, (CE) nr. 1037/01 și (CE) nr. 1234/2007 ale Consiliului (JO L 347, 20.12.2013, p. 671)."

4. Articolul 31 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 31

Răspunderea democratică a organizațiilor de producători

(1) Statele membre stabilesc procentul maxim al drepturilor de vot și al acțiunilor pe care o persoană fizică sau juridică le poate deține într-o organizație de producători. Procentul maxim al drepturilor de vot și al acțiunilor trebuie să fie sub 50 % din totalul drepturilor de vot și sub 50 % din acțiuni. În cazuri justificate, statele membre pot stabili un nivel superior al procentului maxim de acțiuni pe care o persoană juridică le poate deține în cadrul unei organizații de producători, cu condiția să se evite în orice caz abuzul de putere din partea unei astfel de persoane juridice.

Prin derogare de la primul paragraf, în cazul organizațiilor de producători care sunt în curs de a pune în aplicare un program operațional la data de 17 mai 2014, procentul maxim de acțiuni stabilit de statul membru în conformitate cu primul paragraf se aplică numai după încheierea programului operațional.

(2) Autoritățile statelor membre desfășoară controale privind drepturile de vot și de acționariat, inclusiv cu privire la identitatea persoanelor fizice sau juridice care dețin acțiuni ale membrilor organizației de producători care sunt ei înșiși persoane juridice.

(3) Dacă o organizație de producători este o parte clar definită a unei entități juridice, statele membre adoptă măsuri pentru a restricționa sau a anula puterile respectivei entități juridice de a modifica, aproba sau respinge deciziile organizației de producători."

5. La articolul 53 se adaugă următorul alineat (3):

„(3) Statutul unei organizații de producători din sectorul fructelor și legumelor îi obligă pe membrii producători să plătească contribuțiile financiare prevăzute în actul constitutiv pentru constituirea și refinanțarea fondului operațional prevăzut la articolul 32 din Regulamentul (UE) nr. 1308/2013."

6. La articolul 62 se adaugă următorul alineat (5):

„(5) Plafonul pentru cheltuielile de gestionare și prevenire a crizelor menționate la articolul 33 alineatul (3) al patrulea paragraf din Regulamentul (UE) nr. 1308/2013, în cadrul programelor operaționale ale asociațiilor de organizații de producători, se calculează la nivelul fiecărei organizații de producători membre."

7. Se introduce următorul articol 89a:

„Articolul 89a

Replantarea livezilor ca urmare a obligației de defrișare

În cazul în care includ în strategia lor națională replantarea livezilor, ca urmare a obligației de defrișare din motive sanitare sau fitosanitare ca măsură de criză, statele membre stabilesc speciile și, acolo unde este necesar, soiurile eligibile, precum și condițiile de aplicare a măsurii respective. În cazul defrișării din motive fitosanitare, măsurile luate de statele membre pentru replantarea livezilor trebuie să respecte dispozițiile Directivei 2000/29/CE a Consiliului (*).

Replantarea livezilor nu trebuie să acopere mai mult de 20 % din totalul cheltuielilor în cadrul programelor operaționale. Statele membre pot decide stabilirea unui procent inferior.

(*) Directiva 2000/29/CE a Consiliului din 8 mai 2000 privind măsurile de protecție împotriva introducerii în Comunitate a unor organisme dăunătoare plantelor sau produselor vegetale și împotriva răspândirii lor în Comunitate (JO L 169, 10.7.2000, p. 1)."

8. Articolul 114 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 114

Nerespectarea criteriilor de recunoaștere

(1) Dacă un stat membru a stabilit că o organizație de producători nu respectă unul din criteriile de recunoaștere legate de cerințele prevăzute la articolul 21, articolul 23, articolul 26 alineatele (1) și (2) și articolul 31, acesta trimite organizației de producători respective, nu mai târziu de două luni de la constatarea nerespectării obligațiilor, o scrisoare de avertisment recomandată cu confirmare de primire în care se prezintă problemele identificate, măsurile corective și termenele pentru luarea acestor măsuri, care nu trebuie să depășească 4 luni. Din momentul în care se constată nerespectarea obligațiilor, statele membre suspendă plățile ajutorului până la adoptarea măsurilor corective într-un mod satisfăcător.

(2) Nerespectarea criteriilor de recunoaștere menționate la alineatul (1) în perioada de timp stabilită de către statul membru duce la suspendarea recunoașterii organizației de producători. Statul membru comunică organizației de producători perioada de suspendare, care nu trebuie să depășească 12 luni de la data primirii scrisorii de avertisment de către organizația de producători. Acest lucru nu aduce atingere aplicării legislației naționale orizontale care poate să prevadă suspendarea unei astfel de acțiuni ca urmare a începerii procedurilor judiciare aferente.

În timpul suspendării recunoașterii, organizația de producători își poate continua activitatea, dar plata ajutorului se reține până la încheierea perioadei de suspendare a recunoașterii. Valoarea ajutorului anual se reduce cu 2 % pentru fiecare lună calendaristică în cursul căreia a început o perioadă de suspendare a recunoașterii.

Suspendarea ia sfârșit la data efectuării controlului care constată îndeplinirea criteriilor de recunoaștere respective.

(3) În cazul în care criteriile nu sunt îndeplinite până la sfârșitul perioadei de suspendare stabilite de autoritatea competentă din statul membru, acesta din urmă retrace recunoașterea cu efect de la data de la care condițiile de recunoaștere nu au fost îndeplinite sau, dacă nu este posibil să se identifice respectiva dată, de la data la care s-a constatat nerespectarea criteriilor. Acest lucru nu aduce atingere aplicării legislației naționale orizontale care poate să prevadă suspendarea unei astfel de acțiuni ca urmare a începerii procedurilor judiciare aferente. Ajutorul restant nu se plătește și ajutorul plătit în mod nejustificat se recuperează.

(4) Dacă un stat membru a stabilit că o organizație de producători nu respectă vreunul din criteriile de recunoaștere prevăzute la articolul 154 din Regulamentul (UE) nr. 1308/2013, altele decât cele menționate la alineatul (1), acesta trimite organizației de producători respective, nu mai târziu de două luni de la constatarea nerespectării obligațiilor, o scrisoare de avertisment recomandată cu confirmare de primire în care se prezintă problemele identificate, măsurile corective și termenele pentru luarea acestor măsuri, care nu trebuie să depășească 4 luni.

(5) Neadoptarea măsurilor corective menționate la alineatul (4) în perioada de timp stabilită de către statul membru duce la suspendarea plăților și reducerea valorii ajutorului anual cu 1 % pentru fiecare lună calendaristică în care se depășește intervalul de timp menționat. Acest lucru nu aduce atingere aplicării legislației naționale orizontale care poate să prevadă suspendarea unei astfel de acțiuni ca urmare a începerii procedurilor judiciare aferente.

(6) Cu toate acestea, atunci când o organizație de producători furnizează statului membru dovezi care atestă că, în urma unor dezastre naturale, fenomene climatice cu efecte adverse, boli sau infestări cu dăunători, în ciuda luării măsurilor necesare de prevenire a riscurilor, nu este posibil să se respecte criteriile de recunoaștere prevăzute la articolul 154 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (UE) nr. 1308/2013 în ceea ce privește volumul minim sau valoarea minimă a producției comercializabilă stabilită de către statele membre, statul membru respectiv poate aplica, pentru anul în cauză, o derogare de la volumul minim sau de la valoarea minimă a producției comercializabile pentru respectiva organizație de producători.

(7) În cazul în care se aplică alineatele (1), (2), (4) și (5), statele membre pot efectua plăți după termenul stabilit la articolul 70, dacă acest lucru este necesar pentru aplicarea prezentului articol. Totuși, aceste plăți nu pot fi efectuate după data de 15 octombrie a celui de al doilea an care urmează anului de punere în aplicare a programului.”

9. Articolul 137 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 137

Baza prețului de intrare

(1) Articolul 181 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 1308/2013 se aplică produselor enumerate în anexa XVI.

(2) În cazul în care valoarea în vamă a produselor enumerate în partea A din anexa XVI este determinată în conformitate cu valoarea de tranzacție menționată la articolul 29 din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92, iar valoarea în vamă este cu mai mult de 8 % superioară ratei forfetare calculate de Comisie ca valoare forfetară la import în momentul întocmirii declarației de punere în liberă circulație a produselor, importatorul trebuie să constituie garanția menționată la articolul 248 alineatul (1) din Regulamentul (CEE) nr. 2454/93. În acest scop, cuantumul taxei de import aplicabile la final produselor enumerate în partea A din anexa XVI este cuantumul taxei datorate în cazul în care clasificarea produsului în cauză s-ar fi efectuat pe baza valorii forfetare respective.

Primul paragraf nu se aplică atunci când valoarea forfetară la import este mai mare decât prețurile de intrare enumerate în anexa 2 secțiunea I partea III a anexei I la Regulamentul (CEE) nr. 2658/87 al Consiliului (*), precum și în cazul în care declarantul solicită înregistrarea imediată în conturi a cuantumului taxelor aplicabile în final mărfurilor în locul depunerii garanției.

(3) În cazul în care valoarea în vamă a produselor enumerate în partea A din anexa XVI se calculează în conformitate cu articolul 30 alineatul (2) litera (c) din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92, taxa se deduce în conformitate cu dispozițiile articolului 136 alineatul (1) din prezentul regulament. În acest caz, importatorul trebuie să constituie o garanție în conformitate cu articolul 248 alineatul (1) din Regulamentul (CEE) nr. 2454/93, egală cu cuantumul taxei pe care acesta ar fi plătit-o dacă clasificarea produselor ar fi fost făcută pe baza valorii forfetare la import aplicabile.

(4) Valoarea în vamă a mărfurilor importate în regim de consignație este direct determinată în conformitate cu articolul 30 alineatul (2) litera (c) din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 și, în acest scop, valoarea forfetară la import calculată în conformitate cu articolul 136 se aplică în cursul perioadelor în vigoare.

(5) Importatorul dispune de un termen de o lună de la vânzarea produselor în cauză, în limita unui termen de patru luni de la data acceptării declarației de punere în liberă circulație, fie pentru a dovedi că lotul a fost cedat în condiții care să confirme corectitudinea prețurilor menționate la articolul 29 din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92, fie pentru a determina valoarea în vamă menționată la articolul 30 alineatul (2) litera (c) din același regulament. Fără a aduce atingere aplicării alineatului (6), nerespectarea unuia dintre aceste termene limită duce la pierderea garanției constituite.

Garanția constituită se eliberează în măsura în care se face dovada unor condiții de cedare satisfăcătoare pentru autoritățile vamale. În caz contrar, garanția se reține cu titlu de plată a taxelor la import.

Pentru a dovedi că lotul a fost cedat în condițiile stabilite la primul paragraf, importatorul trebuie să prezinte, pe lângă factură, toate documentele necesare pentru efectuarea controalelor vamale relevante în ceea ce privește vânzarea și cedarea fiecărui produs din lotul în cauză, inclusiv documentele referitoare la transportul, asigurarea, manipularea și depozitarea lotului.

În cazul în care standardele de comercializare la care se face referire în articolul 3 cer ca pe ambalaj să se indice soiul sau tipul comercial al fructelor și legumelor, soiul sau tipul comercial al fructelor și legumelor care fac parte din lot trebuie să fie indicate pe documentele referitoare la transport, facturi și comanda de livrare.

(6) Termenul limită de patru luni menționat în primul paragraf al alineatului (5) poate fi prelungit de autoritățile competente din statul membru cu maximum trei luni, la solicitarea importatorului, solicitare care trebuie justificată în mod corespunzător.

Dacă, în urma unei verificări, autoritățile competente din statele membre stabilesc că nu au fost îndeplinite cerințele prevăzute de prezentul articol, ele recuperează taxele datorate în conformitate cu articolul 220 din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92. Cuantumul taxelor care trebuie recuperat sau care rămâne de recuperat include dobânda calculată de la data la care mărfurile au fost puse în liberă circulație și până la data recuperării. Rata dobânzii aplicată este cea în vigoare pentru operațiunile de recuperare în conformitate cu dreptul național.

(*) Regulamentul (CEE) nr. 2658/87 al Consiliului din 23 iulie 1987 privind Nomenclatura tarifară și statistică și Tariful vamal comun (JO L 256, 7.9.1987, p. 1)."

Articolul 2

Norme tranzitorii

În cazul în care un stat membru a aprobat un program operațional în conformitate cu articolul 64 alineatul (2) al treilea paragraf din Regulamentul (UE) nr. 543/2011 înainte de 20 ianuarie 2014, acest program operațional se consideră aprobat în temeiul Regulamentului (CE) nr. 1234/2007.

Fără a aduce atingere articolelor 65 și 66 din Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 543/2011, la solicitarea unei organizații de producători, un program operațional aprobat în temeiul Regulamentului (CE) nr. 1234/2007:

- (a) poate continua să se desfășoare până la final;
- (b) poate fi modificat pentru a răspunde cerințelor din Regulamentul (UE) nr. 1308/2013; sau
- (c) poate fi înlocuit cu un nou program operațional aprobat în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1308/2013.

Articolul 3

Intrarea în vigoare și aplicarea

Prezentul regulament intră în vigoare în ziua următoare datei publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 1 alineatele (6) și (7) și articolul 2 se aplică de la 1 ianuarie 2014.

Articolul 1 alineatul (9) se aplică de la 1 octombrie 2014.

Articolul 1 alineatele (3) și (4) se aplică de la 1 ianuarie 2015.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Bruxelles, 11 martie 2014.

Pentru Comisie

Președintele

José Manuel BARROSO